BEDORVEN KINDJE

Och, och, wat een alleraardigste jongen was die Tom toch. Hij wist zelf bij lange na niet, hoè aardig hij wel was. En dat juist maakte hem zóó dubbel en dwars aardig. . . . Zonder de minste inbeelding was hij. Zijn houding was kaarsrecht, en daarbij niet stijf ; elastisch integendeel. — Hij had een knap en open gezicht, goed van vorm, en van die prettige bruine kleur, die zoo voordeelig doet ; een paar juweelen van donkere oogen en dik glanzendbruin haar, midden over het hoofd gescheiden. Hij droeg geen dure kleeren ; dat kon hij niet betalen van zijn kleine salaris, maar hoe keurig nochtans kon hij eruit zien in zijn blauw serge colbertpak, uitnemend onderhouden, zijn amerikaansche bruine laarzen, zijn zwart-en-wit gestreept overhemd, zijn eenvoudigen zwarten dop, dien hij op een losse manier op het hoofd zette, welke onovertrefbaar was. Zijn manieren waren zooals zijn heele uiterlijk, onbevangen en natuurlijk beschaafd ; en iedereen vond nu letterlijk dien Tom een model van een jongen. Het meest opvallend bejegende hem wel de dochter van zijn patroon. Als ze maar even de kans schoon zag, kwam ze met een verzonnen boodschapje in de bediendenafdeeling, en wist het gewoonlijk wel zoó aan te leggen, dat het tot een gesprek met Tom kwam. Nans — zoo heette het meisje — was niet onknap, maar nu niet bijzonder mooi van uiterlijk, ook niet bijzonder zacht van karakter ; haar liefde voor Tom zelfs had soms iets dwingerigs, iets suggereerends. Er ging 'n energie van haar uit, die den onbevangen knaap biologeerde ; haar blik dwong den zijne, haar stem joeg de zijne terug in de keel ; haar bijzijn gaf hem een gevoel van ietwat vreemden angst, en zijn zachte gemoed vond daar niets onaangenaams in ; integendeel, zoo was zijn opvatting der liefde, zijn romantische opvatting, voor een groot deel uit de vele boeken, die hij in zijn jeugd gelezen had, overgehouden : de vrouw, zijne vrouw zou een vorstin zijn, voor wier voeten hij in aanbidding neerlag.

Gegeven hunne karakters kon het wel niet anders, of Tom en Nans kwamen dichter en dichter tot elkander, telkenmale dat ze elkaar spraken. De jonkman was dol en dol verliefd op haar geworden, en zon op een gelegenheid om haar zijn gevoelens kenbaar te maken. Maar aldoor stelde hij het uit ; hij zag te zeer tegen haar op om eigenlijk te durven. . .

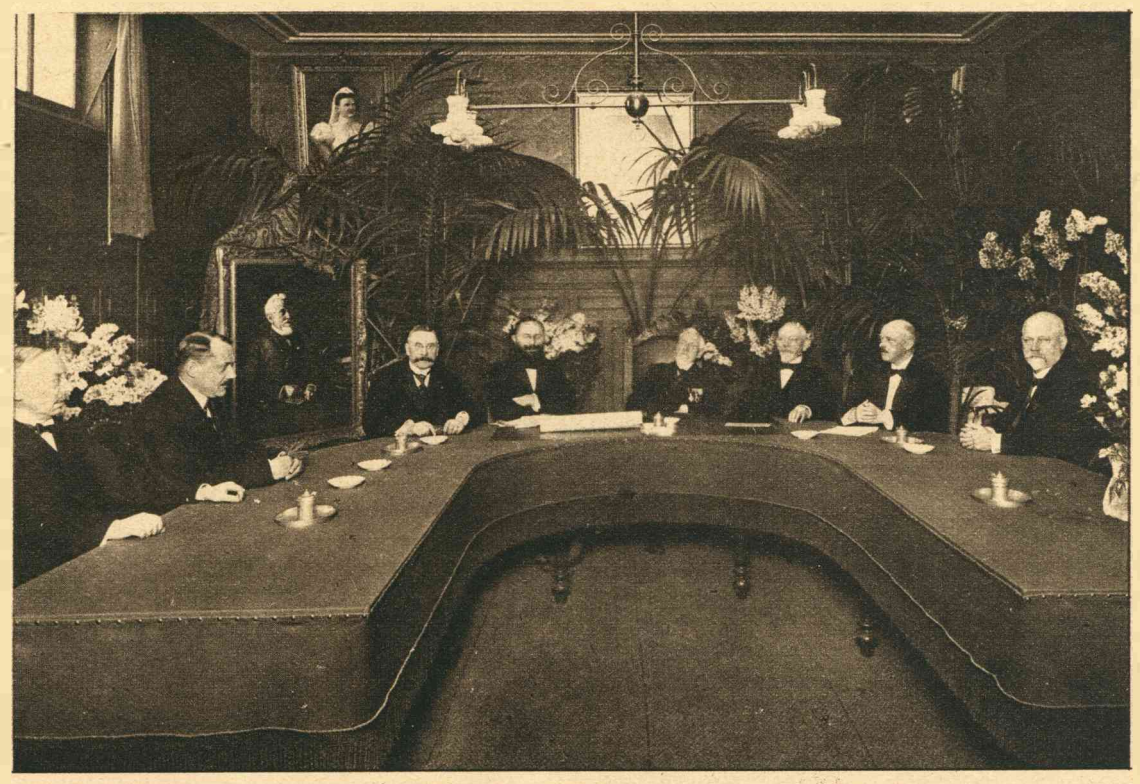

DE KAMER VAN KOOPHANDEL TE WAALWIJK.

Dezer dagen vierde de Kamer van Koophandel en Fabrieken te Waalwijk haar 40-jarig bestaan, terwijl de heer J. Bernard Timmermans tevens zijn 40-jarig jubileum als voorzitter vierde. Op de foto komen voor v. l. n. r.: M. A. van Loon, Bernard Timmermans-Verschure, E. L. Klijberg, M. A. van Liempt, secretaris, J. Bernard Timmermans Wz., voorzitter, P. van Loon Gzn., vice-voorzitter, Jan van Riel, A. H. v. Schijndel.

M. H. G. Th. FIEDELDY DOP. †

JOHANNES WILDSCHUT. †

Op 46-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden de heer M. H. G. Th. FIEDELDY DOP, bestuurslid van den Middenstandsbond en lid van de Regeeringscommissie inzake het Middenstandscrediet; verder lid van de Commissie van Toezicht op de Stadsbanken van leening, voorzitter der Vereeniging „'t Koggeschip", en de „Vereeniging voor Volksmuziek in de openlucht". — Te Amsterdam overleed de heer JOHANNES WILDSCHUT, Burgemeester der gemeenten Jisp en Wyde-Wormer, Lid der Prov. Staten van Noord-Holland, Hoog Heemraad van Uitwaterende Sluizen van Kennemerland en West-Friesland, Hoog Heemraad van de Hondsbossche Zeewering en Duinen tot Petten, benevens bestuurslid van verschillende plaatselijke instellingen, Ridder in de orde van Oranje-Nassau.

Op een middag echter, toen hij eens op het kantoor alleen was achtergebleven om koffie te drinken (hij had dien dag geen tijd om naar huis te gaan) kwam zij ineens binnenvallen. Ze zag er alleraardigst uit ; een licht japonnetje en een roos op de borst ; haar mooie donkere haar was zorgelijker, men zou haast zeggen, officieeler gekapt dan anders. Er was iets nog bekoorlijkers dan gewoonlijk, iets plechtigs, iets feestelijks, iets. . . . officieels aan haar heele verschijning dien middag. Het leek wel of ze van plan was een stap, . . . een beslissende officieele daad te doen, b. v. . . . iemand ten huwelijk te vragen ; wat echter, getransponeerd in den toon hunner karakters, hierop neer kwam : dat het wel leek of ze zich voorgenomen had, zich dien dag door Tom ten huwelijk te doen vragen....

Of Tom dat nu ook zoo begreep, hij was in elk geval verwarder dan ooit. Juist had hij een hapje brood in zijn mond gestoken, en op haar groet kon hij niet veel anders doen dan een onduidelijk gemompel laten hooren. Hij bloosde ervan tot aan zijn halsboord.

— Wat ben je rood, lachte ze.

— Jij ook, zei hij, toen hij wat over zijn eerste schrikje heen was.

— Wat ben je aardig als je bloost, zei Nans, en keek hem met haar groote blauwe oogen vol bewondering aan.

— En wat ben jij mooi, als je bloost, zei Tom haar vol welgevallen beziend. Zijn gewone angst was van hem gevallen als een doek. Een voortvarendheid als hij nooit gekend had, kwam over hem. . . . .

Een poos keken ze elkander gretig in de blozende jonge gezichten, en dan ineens vatte Tom haar om den hals, en zei als in een soort van exaltatie, maar duidelijk verstaanbaar en met een vaste stem :

— Nans, wanneer trouwen we ?

— Als jij wilt, antwoordde het meisje, teederder dan ooit.

Het was Tom of de hemel voor hem openging, en hij kuste haar onstuimig. En zij kuste hem terug, vol innigheid.

Hand in hand en zwijgend bleven zij een poosje samen zitten ; dan ineens begon Nans :

— Vader zal wel kwaad zijn. Die had me graag met Karelsen willen zien trouwen, je weet wel van Karelsen en Co ; ik vind hem afschuwelijk, dien kerel ; maar hij is rijk, en je weet hoe vader is. . . . .

— Ja. . . . rijk ben ik niet. . . . zuchtte Tom wat ongelukkig.

Maar ik verdien toch al aardig, en ik vraag je vader om opslag, en ik kom in de zaak bij hem, of ik krijg althans een betere positie.

Dat komt wel goed.

— Nee, Tom, dàt komt heelemaal niet goed. Reken daar maar niet op.

De zaak gaat slecht, zegt vader dikwijls, —ik geloof, dat hij ermee wil ophouden.

Hij heeft tegen moeder al gepraat van een naderend failliet of zoo iets. Nu, en daarom wil hij zoo graag, dat ik Karelsen trouw ; dan brengt die zijn geld in de zaak.

— Geld om in de zaak te steken, heb ik niet, zei Tom met zoo'n meewarig gezicht, dat zij hem uit louter meelijden om den hals viel.

— Jonge, jonge, wat moet ik om je lachen, maar in ernst, en nu moet je niet kwaad worden, in ernst : dacht je, dat ik geld had ?. .

— Ben je nu heelemaal ?. . . deed Tom verontwaardigd, — ik heb daar geen seconde over gedacht. Ik ben blij, dat je het niet hebt.

Dan kan ik het je geven. . . ja, nu nog niet, maar ik zal hard werken en vooruitkomen, en dan zal je bij mij een leven als een prinses hebben. . . .

Nans keek even wat strak.

Ja maar. . . . begon ze aarzelend.

— Wat zeg je ? vroeg Tom.

— Niets. . . . . niets. . . . . weerde ze hem af.

Ondervragend bleef hij haar even aanzien, en aanzien, aldoor zonder te weten wat te zeggen.

En als hij eindelijk spreken wilde, kuste zij hem den mond toe

Twee jaar later.

Tom en Nans zijn getrouwd. Vele waren de bedenkingen van Nans' vader geweest, tegen haar verloving met een jongen man van burgelijke, of, zooals hij het noemde, gewone afkomst.

Wat zat daar nu voor toekomst in een jongen, die bij hem op kantoor een ondergeschikte betrekking had, . . . ja, tenzij hij, de patroon, den jonkman in de zaak had kunnen opnemen.... maar zoo schitterend stond zijn fortuin er niet voor. Er werd niet verdiend. En hij moest al heel spoedig zijn zaak aan kant doen, wilde hij tenminste een bescheiden inkomen redden, waarvan hij met zijn gezin eenvoudig zou kunnen leven.

CHRISTELIJK NATIONAAL VAKVERBOND.

Buitengewone algemeene vergadering van het Christelijk Nationaal Vakverbond op 23 Jan. in 't Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen te Utrecht gehouden